

Otázka-Odpověď V.V.Pjakina ze dne 17.02.2020

- CZ24 News | 24. února 2020

Fond konceptuálních technologií uvádí

Vážení diváci a posluchači, představujeme vám

knihu Valerije Viktoroviče Pjakina

O světě křivých zrcadel II.

Kdo zradil náš domácí

letecký průmysl?

Co jsou zač domácí negři a co sledovali aktivisté

mítinků, které se v Rusku konaly v prosinci 2011?

Jaký scénář to mělo podpořit?

Co je to stát? Jaké kvality musí mít stát

a jeho obyvatelstvo, aby mohl fungovat?

Proč jsou jedny státy subjekty mezinárodní politiky a jiné jen geopolitickými body?

Zeměpisným územím, které je objektem soupeření systémů řízení nadnárodní úrovně?

Jak je realizováno řízení státem?

Na tyto a mnohé další otázky

najdete odpovědi v této knize,

kteřá se skládá ze série analytických zpráv

Fondu konceptuálních technologií.

Koupit si tuto knihu můžete

přes on-line obchod ozon.ru,

na našem webu

přes formulář objednávky,

a také přes odkazy pod videem na našem kanálu

v YouTube Fondu konceptuálních technologií,

nebo v rubrice zboží u našich

skupin na sociálních sítích.

Analytický pořad Otázka-odpověď

Dobrý den Valeriji Viktoroviči.

Dobrý den.

Zdravím naše vážené diváky,

posluchače a kolegy ve studiu.

Dnes je 17.02.2020.

- A dnes zahájíme náš pořad oznámením.

- Ano, máme menší oznámení.

Celou dobu, co děláme tento pořad,

se na nás obracejí lidé se žádostí,

abychom jim vysvětlili, co je to ta

analytika, a jak je možné se jí naučit.

No a naše odpovědi, aby četli tlusté knihy vnitřního

prediktoru SSSR, ty lidi tak nějak úplně neuspokojují.

Proto jsme připravili malou publikaci

nazývající se Úvod do analytiky.

Svou strukturou se nejedná

o obvyklou publikaci,

neboť jde o to, jak porozumět dynamickým procesům v řízení. Nejedná se o statické stavy, ale o to, jak rozpoznat procesy, a jak si je vzájemně dát do souvislostí. Tak zaprvé ten Úvod do analytiky není učebnicí analytiky, ale někomu ta práce může sama o sobě postačit s ohledem na vymezení základních opěrných bodů, které si dá souvislosti se základními takřkajíc pasážemi Konceptce sociální bezpečnosti, z teorie v tlustých knihách a pomůže mu to k dalšímu samostatnému rozvoji v chápání analytiky. Ta práce Úvod do analytiky je doprovázena příklady z dějin, které jsou tam dost obsáhle popsány. Proč na to jdeme takto? Aby byl vidět proces řízení. Mnozí se mohou divit: „Proč je tam právě tento proces? Ten přece z dějin znám. A proč tento? Ten také z dějin znám.“ Ale tak, jak jsou popsány v Úvodu do analytiky, nejsou tyto procesy popsány nikde, a každý má na výběr, zda to bude číst nebo ne, zda se omezí na jednu dvě části, nebo to přečte celé. Ten Úvod do analytiky je doprovázen menším blokem doporučení, jak si vypracovat určité analytické návyky. K tomu Úvodu do analytiky jsou dvě přílohy. První příloha - Kádry řeší všechno - je o tom, jak na procesy řízení reaguje kádrový sbor a co z toho vyplývá pro celý stát. Neboť základní chápání analytiky musí být všudypřítomné. A kádrový sbor, který nemá analytické znalosti a schopnosti, není akceschopný. Přičemž ta jeho neakceschopnost se může krizově odrazit i na něm samotném. A ve druhé příloze jsou příklady z výukově-metodického komplexu ministerstva vnitra SSSR ke zdokonalování analytických schopností pracovníků vnitra v SSSR, které byly zveřejňovány v časopisu Sovětské milice. Jednalo se o takový uzavřený časopis, v tom smyslu uzavřený, že nebyl k dispozici pro širokou veřejnost. Byl určen pouze pro pracovníky vnitra SSSR. A vzhledem k tomu, že se v SSSR vnitro zabývalo v mnohém předcházení kriminalitě, znamenalo to, že museli umět včas odhalovat určité negativní procesy, aby jim mohli včas předcházet a dále se tyto tendence nerozvíjely. Také šlo o odhalování zločinů na základě získaných důkazů. A v době, kdy byl ministrem vnitra Nikolaj Anisimovič Ščolokov, stalinský ministr, a zdůrazňuji, že šlo

tehdy o jediného stalinského ministra,
i když nebyl ministrem
za Stalina ale za Brežněva.

O to bylo obtížnější být stalinským ministrem a jednat podle toho.

A v mnohém právě práce Nikolaje Anisimoviče Ščolokova předurčila to, že se Sovětský svaz nezhroutil dříve,

neboť to on podporoval výslovně socialistické,
komunistické směřování rozvoje procesů ve státě.

Za něho se natáčely filmy, vedla se určitá propagandistická práce
zaměřená na vykořeňování degradačně-
parazitických potřeb ve společnosti.

A co je velmi důležité, on vyžadoval od svých pracovníků, aby se neustále učili,
neboť si uvědomoval, že v policejní práci se nesmí pracovat se žádnými domněnkami.

Domněnky a analytika jsou
absolutně neslučitelné pojmy.

Absolutně neslučitelné!

Když říkáte, že tohle a tamto přece také může být domněnka, tak si zapamatujte jednou a provždy,
že domněnky vždy
zůstanou jen domněnkami.

Zatímco analytika je o odhalování reálně existujících informací a přesná znalost, kde takové
informace hledat.

Vždyť si představte, jak by to vypadalo, kdyby vyšetřování stavělo na domněnkách místo na
důkazech,

co by to znamenalo.

Aby se z vyšetřování zločinů vyloučily jakékoliv domněnky, aby netrpěli nevinní lidé,
probíhalo neustálé školení pracovníků vnitra, ministerstva vnitra.

A v tom časopisu Sovětská milice byl neustále publikován výukově-metodologický komplex.
Jednalo se o speciálně vypracovaný komplex úkolů, jehož součástí byly různé hlavolamy,
rébusy, křížovky

a další podobné věci.

Tento komplex úkolů umožňoval formovat právě ty analytické schopnosti,
rozvíjet analytické schopnosti a analyzovat výslovně dynamické procesy.

A některé z příkladů z archivu tohoto časopisu Sovětská milice,
které byly vypracovány

a zveřejňovány kvůli tomu,

aby se pracovníci neustále zdokonalovali ve svých analytických schopnostech, jsme zveřejnili jako
přílohu.

To je naše druhá příloha.

Takže čtěte, osvojujte si to, učte se,
co je to analytika a všemu porozumíte.

Opakuji, že pro mnohé učebnice analytiky a my
na jedné takové mimochodem pracujeme.

Ovšem kdy vyjde, zatím vůbec nemohu říci
s ohledem na naši velkou pracovní zátěž.

Ale mnozí ji ani nebudou potřebovat,

bude jim stačit ten Úvod do analytiky,

a přečíst si na jeho základě příslušné pasáže Koncepce sociální bezpečnosti
v tlustých knihách zveřejněných

do června roku 2018.

Teď tedy přejdeme k otázkám.

Jak známo, tak Lukašenko byl nedávno

v Soči, kde měl schůzku s Putinem.

Dokonce si zahráli i hokej,

a když se vrátil domů,

tak v běloruském Světlogorsku

poskytnul rozhovor.

Já nyní přečtu několik citátů od různých informačních agentur, které vás prosí okomentovat.

Všechny je pronesl Lukašenko:

„My nic navíc nepožadujeme.

Jenomže nám říkají, že prý jsme různé státy s narážkou na to, že by bylo dobré stát se jedním státem.

A jak my můžeme být

s Ruskem jedním státem?

Asi také slyšíte: Pojdme začlenit Běloruska do sestavy Ruska!“, prohlásil.

A ještě Lukašenko dodal, že běloruský ani ruský národ nikdy nebudou chtít jít touto cestou.

„Pohlčení Běloruska Ruskem není žádná integrace,

je to inkorporace (připojení dříve nezávislého území).

A na to já nikdy

nepřistoupím!“ řekl Lukašenko.

„Jednotný stát je možný, jen pokud Rusko vstoupí do sestavy Běloruska.

Pokud se běloruský prezident stane

prezidentem tohoto sjednoceného státu.“

„Kdybychom Rusům tuto alternativu navrhli, tak by ji třeba neodmítli.“

Jen si to vezměte.

Jednotný stát prý není možný,

ovšem pokud by byl prezidentem

Lukašenko, tak by to najednou šlo.

Rusko a Bělorusko prý nikdy nepřistoupí na to stát se jednotným státem,

ale bude-li tam Lukašenko,

tak s tím souhlasit budou.

A také Lukašenko upozornil na to, že Rusko se stalo právním nástupcem SSSR

a zůstaly mu všechny jaderné zbraně a všechno vlastnictví SSSR v zahraničí přešlo na Rusko:

„Všechny peníze zůstaly tam, a potom nás vyšplouchli se sovětským rublem.

To všechno jsem jim připomenul“

vyprávěl Lukašenko.

„My jsme toho udělali nemálo

a nemálo tím utrpěli.“

Takže Lukašenko by i byl svolný ke sjednocení,

ale „elity“, ruské „elity“ mu v tom brání, jak tvrdí,

v tom ohledu, že pokud by

k takovému sjednocení došlo,

tak by ruské „elity“ mohly Bělorusko „sežrat“, mohu-li to tak vyjádřit. Jak to okomentujete?

Nu, jak bych to mohl okomentovat?

Je to všechno lež, sprostá lež.

Ani náznak pokusu podívat

se do statistik, prostě...

Nu, pojdme se tedy podívat,

co Rusko tehdy zdědilo.

Po rozpadu SSSR se Rusku dostalo toho

nejhoršího dědictví, toho nejhoršího dědictví.

Rusko udržovalo v oběhu sovětský rubl do té doby než všechny,

absolutně všechny republiky

nepřešly na vlastní měny.

Rusko podporovalo tyto republiky do té doby,
než samy provedly státoporná opatření
a všechna ta inflace zbyla Rusku.

Všechno se to házelo na triko Rusku a republiky si ponechávaly jen své nově zavedené měny
kryté zbožím a službami.

A u nás se hromadily všechny
ty bezcenné papíry.

Vlastnit jaderné zbraně není
žádným levným potěšením.

Vlastnictví jaderných zbraní
požírá velké, ohromné zdroje.

Ukrajina se vzdala jaderných zbraní přesně kvůli tomu,
že obsluha jaderných zbraní stojí obrovské peníze,

o které ukrajinské „elity“ nehodlaly přicházet: „Budeme přece žít pod americkým jaderným
deštníkem,

tak nač by nám ty jaderné zbraně vlastně byly? Přenecháme je Rusku.

Ať se s jejich obsluhou, utilizací a tak dále trápí tam. To jsou přece ohromné peníze.

A že prý si Rusko ponechalo veškeré vlastnictví? To je také sprostá lež.

My jsme přijali to vlastnictví, se kterým jsme se potom, kdo ví proč, rozdělili se všemi republikami,
aby všichni mohli mít svá zastoupení. Kde například vzala Ukrajina své zastoupení v OSN?

Nebo Bělorusko?

Řeknou, že tyto státy
přece byly zakladateli...

OSN, zakladatelskými státy.

Opravdu?

A jak to bylo formalizováno?

Nu, zapomeňme na to OSN, tam je ta otázka ještě
taková diskutabilní, bylo by tam o čem diskutovat.

Ale velmi mnoho zastupitelských úřadů bylo
založeno výslovně na základě toho vlastnictví,
které po SSSR zdědilo Rusko.

A co hlavně Rusko po SSSR zdědilo, z čeho se ani kapka nedostala žádné z republik? Ani kapka!
Byly to všechny souhrnné dluhy Ruska, carského Ruska a SSSR.

A všechno to splácelo Rusko.

Žádná z republik k tomu ničím nepřispěla. Dále.

Až do dneška trvá vydržování těchto republik.

A Alexandr Grigorjevič musí sám nejlépe vědět,

že veškerá ta jeho ekonomická prosperita

je založena na tocích přímého

financování, dostává čisté peníze...

Přesněji dostával je. Za Putina se to poněkud změnilo.

To proto je také Lukašenko tak nespokojený.

A mnoho toho dostávali

přes poskytování zdrojů.

Lukašenko například dostával bezplatně ropu, kterou přeprodával, přeprodával ropné produkty z ní a
přežíval.

S plynem to probíhalo stejně.

A bylo toho daleko více.

Odvědčil se snad někdy Alexandr Grigorjevič Lukašenko Rusku něčím dobrým za to,

že Bělorusko takto vydržuje?

Vydržuje!!!

Prakticky všechny postsovětské republiky Rusko VYDRŽUJE!

Zcela nedávno začaly být pobaltské státy odstříhávány od tohoto vydržování, když začal být dopravní koridor přesouván jinam.

A okamžitě to zatraceně pocítily.

A bylo toho více. Jen si vzpomeňte, jak jsme nakupovali například u Gruzie náhradní díly k tramvajím,

kteřé jsme na nic nepotřebovali a okamžitě je všechny recyklovali, protože jejich kvalita byla jednoduše přílišná

a měli jsme tu svůj vlastní podnik na výrobu kvalitních náhradních dílů do tramvajů, které používali všichni.

A ty gruzínské jsme okamžitě recyklovali. Jenže jsme jim tak platili peníze a podporovali jejich ekonomiku.

A mimochodem z hlediska mnohých parametrů tu jejich ekonomiku podporujeme i nadále.

Prostě tu není žádná taková republika, jejíž ekonomiku by Rusko doposud nepodporovalo,

přestože se to v mnohém díky Putinovi povedlo omezit a dát jim najevo: „Jsme teď různé státy.

Vy jste si přáli být samostatným státem? Žádný problém, ale obchodovat tedy budeme také jako různé státy.“

A to je přesně to,

co se Lukašenkovi nelíbí.

To znamená: „Politicky jsem car, bůh na svém, ale ekonomicky mě koukejte podporovat stejně jako dřív.

Dál chci jen lízat vaši smetanu.

Vydržujte mě!“

A z jakého důvodu? Jestliže jsi samostatný stát,

tak to pro tebe znamená také jiné ekonomické vztahy.“

A jak to tedy teď vypadá?

Bývalý Sovětský svaz i carské impérium byly jednotným národohospodářským komplexem, kde bylo všechno vzájemně provázáno.

Chcete-li ekonomicky prosperovat, tak tomu také musíte přizpůsobit své politické kroky, aby se tento ekonomický systém nezhroutil.

Aby z vás nebyl jednosměrný ventil,

který jen čerpá zdroje a nic za to nevrací.

Podpořil snad Lukašenko

Rusko ve válce proti Gruzii?

Když tenkrát Gruzie začala s genocidou

Osetinců, podpořil osetinský národ? Ne!

Protože je srdcem

na straně gruzínských fašistů.

Podpořil snad Lukašenko

lidi na Donbasu? Ne.

Ze všech sil pomáhá

kyjevským fašistům.

Zásobuje je pohonnými hmotami, mazivy a náhradními díly a jsou i informace, že jim vypomáhal dodávkami zbraní.

Podpořil nás ve věci Abcházie? Ne.

Podpořil snad někdy

v něčem Rusko? Nikde a nijak.

Jediné co umí: „Co jste to za bratry,

když nedokážete uživit Bělorusko?

Já jsem přece takový...“ Tvrdí: „My jsme přece taková vaše předsunutá bašta proti Západu.“

To se mu to asi nějak popletlo, ne?

Prý: „Vy žádné systémy protiletectvé obrany na běloruském území nepotřebujete.

My vás přece před tou agresí bráníme tak jako tak.“

A před jakou agresí nás to jako brání?

Kdyby šlo o 19. století, o Napoleona,

nebo o 20. století a 1. světovou válku,

kdy bylo zapotřebí

projít přes jejich území,

potom ano, potom je sama existence takového území obranou.

Ale dnes, kdy je hlavní... Jen si povšimněte,

dnešní války jsou vedeny přibližně tak,

jako tomu bylo před 19. stoletím,

než se objevily masové armády,

kdy malé kompaktní armády bojovaly o klíčové body.

Jen je to prováděno na jiné technologické úrovni.

Vrátili jsme se opět

k tomuto způsobu válčení,

kdy nepotřebujete masové

armády, ale mobilní armády...

A dnešní prostředky ničení už jednoduše

létají z jednoho bodu do druhého.

Rakety, to je to, co neměl Hitler, takže jeho tanky musely samozřejmě překonat určité území.

Ale dnes existují rakety, letectvo.

Takže jak to vypadá?

Tak, že Bělorusko tvoří obrovský koridor možného útoku proti Rusku.

Potřebovali bychom tam zřídit svou základnu s protiletectvou obranou,

abychom zachytili střely

s plochou dráhou letu i letadla.

Jenže to udělat nemůžeme, můžeme to všechno umístit jen na svém území.

Ale pokud to bude stát jen na našem území,

tak v případě vojenského konfliktu,

bude prvním, kdo to

schytá, Bělorusko.

Jenže Lukašenkovi je jeho národ ukradený, je mu UKRADENÝ!

On dělá z Běloruska nástupní prostor

pro útok Západu na Rusko.

A kam se podíváte, tam to vypadá stejně. Všude jedno a to samé!

A tady jste říkal, že by byl připraven se sjednotit, že je takový lidový, že brání svůj lid před...

Ano před zlými ruskými oligarchy.

Já se na něj dívám a říkám si: Alexandre

Grigorjeviči, nesnaž se z lidí dělat pitomce.

Ti lidé na rozdíl od tebe všechno chápou.

To jen ty můžeš takto lhát. Já opravdu nevím,

jaký by člověk musel být debil, aby mu tohle uvěřil.

Jen se podívejte

na ty ruské oligarchy,

kteří by při sjednocení znamenali pro chudáka Alexandra Grigorjeviče takovou hrozbu.

Bylo by tedy velkým nebezpečím se sjednotit, pokud by sám Lukašenko nestanul v čele sjednoceného státu,

protože potom by se to nebezpečí jednoduše samo tak nějak rozplynulo.

Ve smyslu, že když on stane v čele politického vedení,

tak nedovolí těmto „elitám“ okrádat Bělorusko.

Jenže tak to není. Máme taková dvě kouzelná slova: globalizace a sankce.

Co je to ta globalizace?

Globalizace je proces koncentrace řízení výrobních sil na planetě Zemi.

Tento proces zrušit

ani zakázat nejde.

Ale řízení tohoto objektivního procesu má subjektivní charakter, to znamená, jak se budou sjednocovat.

A jestliže dnes Bělorusko

existuje jako ekonomický subjekt,

tak to znamená, že už dnes

je začleněno a integrováno.

Pokud chtějí zlé ruské „elity“ pohltit

Alexandra Grigorjeviče a neživit ho

či Bělorusko, se kterým se tak chtějí vypořádat.

Stačí vyslovit druhé slovo - sankce.

S ohledem na rossionské „elity“

to funguje trochu jinak, ale co Západ?

Když ten použije sankce,

řekněme vůči Bělorusku,

tak to znamená jen jedno,

zabránit běloruskému zboží

dostat se na trh.

A naše zlé, hrůzostrašné „elity“,

ty pijavice a tak podobně,

jsou také začleněny do západního modelu ekonomiky

a kontrolní balíky, příslušnost těchto „elit“...

Jsou absolutně všechny západní.

To znamená, když proti Alexandru Grigorjevičovi Lukašenkovi vyhlásí na Západě sankce,

tak mu přesto zbyde nějaký

ten trh pro odbyt jeho produkce...

A je to tady. To západní podniky mu v zastoupení rossionských oligarchů zajišťují odbyt produkce.

Hrají tak jen všem divadélko.

Protože jaký by to byl pro Západ problém?

Vy berete běloruskou produkci,

tak na vás uvalíme sankce.

Takto by to prý nešlo.

Opravdu?

A co ta švýcarská společnost, která budovala

Severní proud? Kam odpluly ty jejich lodičky?

A co s tím má společného Švýcarsko? Nebo ta společnost, která je absolutně čistá?

Sankce jsou přece uvaleny proti Rusku.

„Ale oni to staví pro Rusko.“ A lodičky odpluly.

A co brání Západu úplně

stejně zatlačit na Bělorusko?

Jestliže se tak moc chtějí zbavit

toho posledního diktátora?

A já opakuji, že Bělorusko plnilo

roli agitačního střediska,

keré speciálně zachovali v době přestavby,
přestřelky a těch debilních reforem,
aby se lidé po všech těch útrapách chtěli vrátit
do té skvělé marxistické minulosti a řekli:

„Raději to, než takový banditismus,
ekonomickou bídu a absenci státu.“

Jenže ruský národ si zvolil jinou cestu.

Nenechal se do té pasti zahnat.

A Bělorusko se tím pádem okamžitě stalo kufrem bez držadla pro ty loutkovodiče, kteří to všechno vymysleli.

Jenže ten kufr musí někdo nést.

A celou dobu ten kufr

bez držadla musí nosit Rusko.

A proto je právě Rusko tím odbytíštěm a hlavním objednavatelem výrobků vyráběných v Bělorusku.

Jakmile nebudou ty západňácké společnosti

zajišťovat výrobu v Bělorusku a trh pro její odbyt,

tak tam mávnutím ruky okamžitě

nic z toho nebude, vůbec nic.

Takže na jedné straně vidíme, že s těmi sankcemi proti Lukašenkovi, je to celé divadélko,

i ty sankce jakoby ze strany

rossionských společností.

Dále k těm sankcím.

Na Rusko uvalili sankce.

A najednou se v Běloruském

moři objevilo...

Nu, co všechno: tresky, další mořské ryby.

Začali tam lovit hromady škeblí, krevet...

Hned jim tam začaly růst ananasy

a začali tam sklízet kiwi.

To všechno se tam

z ničeho nic objevilo.

Co to jako má znamenat?

My bráníme svůj trh

před tím zbožím, které k nám přichází

ze států, které jsou s námi v konfliktu,

aby na sobě také pocítily sankce a Lukašenko se tak proti nám dopouští ekonomické diverze.

Zajišťuje ekonomickou stabilitu těm, před kým se

bráníme a podkopává naši ekonomickou základnu.

My si přece můžeme najít jiné výrobce

a dodavatele, za jiných podmínek,

keré by odpovídaly státním

zájmům Ruska.

A zatím Lukašenko svým kontrabandem zboží,

keré a priority nemůže pocházet z Běloruska,

ekonomicky bojuje proti Rusku,

podrývá nás ekonomicky.

A tady se dostáváme

k velice zajímavé otázce,

k těm zlým ruským „elitám“,

keré chtějí zničit Bělorusko

a před kterými ho ten hodný Alexandr Grigorjevič Lukašenko tak brání.

Vždyť kdo se toho účastní?
Společnosti, které od něj
berou to sankční zboží.
Společnosti, které zajišťují odbyt
pro toto sankční zboží uvnitř Ruska.
Ty samé zlé, západně orientované,
západňácké společnosti
na tom pracují ruku v ruce,
protože je mezi nimi dohoda.
Aby... Co znamená trh o velikosti osmi miliónů lidí? Vůbec nic.
Pro moderní nadnárodní společnosti a dokonce i jen ty společnosti, které působí na ruském území,
není žádný problém takový
trh zničit, vůbec žádný problém.
Úplně jim postačí
přeorientovat se na jiné trhy.
Přestat tam obchodovat: „No prostě
s vámi nechceme obchodovat!
Nejedná se o žádné sankce.
Prostě s vámi nechci obchodovat.
Nechci s vámi spolupracovat, to je přece běžné, a tak půjdu někam jinam.“
A jakmile tohle udělá jen jedna,
jedna jediná velká společnost,
tak se celý běloruský trh
okamžitě zhroutí,
ať už se ho Alexandr Grigorjevič uvnitř
Běloruska bude snažit ochránit, jak chce.
A to, že se to neděje,
znamená jen jedno,
že se Alexandr Grigorjevič Lukašenko už dávno
a pevně dohodl se všemi těmito společnostmi,
před kterými prý tu běloruskou
ekonomiku tak brání.
Je do toho všeho zapojen, a když vystupuje proti nějakým krokům ze strany Ruska,
tak to dělá jen tehdy, když poškozují zjištěné,
absolutně kořistnické klanově-korporativní zájmy,
jejichž součástí je sám Alexandr
Grigorjevič Lukašenko.
Já opakuji, že by nebylo vůbec žádným problémem Alexandra Grigorjeviče ekonomicky odrovnat.
Není nutné, aby se toho účastnil nějaký stát, stačí, když jedna velká společnost
přestane ekonomicky s Běloruskem spolupracovat a hotovo,
všechno se tam zhroutí,
proběhne to na principu domina.
Nikdo se nebude účastnit
takových projektů.
On všechno zaprodá, zaprodá do otroctví,
jen aby sám zůstal prezidentem.
A proč se to neděje?
Protože Putin v první řadě nehodlá dovolit takto jednat
s běloruským národem, to Putin tomu brání.
To totiž není v ruském světě zvykem.
My nikoho nezaprodáváme a Alexandr Grigorjevič to velmi dobře ví.

A pokaždé za tu dobrou vůli, kterou projevuje
Vladimir Vladimirovič Putin vůči Bělorusku,
za tu péči o běloruské obyvatelstvo,
odplácí Alexandr Grigorjevič Rusku a Putinovi hanebným nevděkem a ničemností.
Umí jen lhát, lhát a lhát.

A tady vždy vyvstává otázka,
cožpak lže poprvé? Vůbec ne. Vždy lhal.

Vždy jen lhal.

Vždy byl ochoten připojit Bělorusko k Rusku pouze s tou podmínkou, že on sám bude prezidentem
nebo carem.

To je jedno. Hlavní je doživotně zůstat u moci
a předat tuto svou moc následníkovi trůnu.

Cožpak to naši patrioti nevidí? Vidí.

A pokaždé slyšíme: „Že se dopustil další ničemnosti? Ale to se vám jenom zdá, to on jen...“

A vykrouť se z toho. Jak dlouho
to takto může pokračovat?

Je to správné. Pokud se politicky staví do pozice,
že se jedná o samostatný stát, tak se změny podmínky.

Už to stačilo, živit ho zadarmo z Ruska.

Vždyť proč bychom...

Já jsem v devadesátých letech pracoval ve Státní dumě a neustále jsem viděl,
že jakmile Lukašenkovi došly peníze, které mu opět dali, tak přijel a zase ten kolovrátek:

„Co jste to za bratry, když
nedokážete uživit Bělorusko?“

A tak vyvstává ta otázka... Kolikrát jsem se
s těmi komunisty, z KPRF přel, říkám jim:

„Lidi, u nás lidi umírají hladem
a tam jim nic podobného nehrozí.

Stačí udržovat jejich ekonomickou stabilitu a bude tam ta situace lepší než u nás.

My teď musíme zachránit Rusko, náš stát před likvidací!“ „Nás už stejně nikdo nezachrání.

Cožpak nedokážeme

uživit 8 miliónů?

Přece nám těch peněz není líto, budeme je živit
a vytvoříme si tak skvělé agitační středisko marxismu!“

To měla být ta péče KPRF o Rusko,
o blaho jednotného státu?!

Když rozdělují lidi na lidi první a druhé kategorie?

Když jedny je potřeba živit a jiné ne?

A potom ti lidé, které živit nehodlají, budou pro ně hlasovat,
protože jim slíbí, že vše budou dělat jako v Bělorusku.

Tak přestaňte krást z Ruska!

A bude nám lépe.

Putin svým budováním normálních
ekonomických vztahů jedná přirozeně.

Jak za cara, tak i za Stalina vždy probíhala mezi různými částmi státu ekonomická spolupráce
a jen velké celostátní projekty se realizovaly ze společné kasy.

A stejně tak, jako obchoduje Altajská oblast s Novosibirskou oblastí,
musí obchodovat i Bělorusko s Ruskem.

Je to stejná ekonomická situace.

A proč bychom měli Lukašenkovi neustále něco dávat bezplatně, protože jinak jací že to jsme bratři?

Co je to za vydírání? A jací bratři jste vy? Alexandře Grigorjeviči? A teď nemám na mysli běloruský

národ.

Běloruský národ se na rozdíl od Lukašenka nezříkal Velké vlastenecké války,
od naší společné války,
našeho společného neštěstí.

A pro Lukašenka je Velká
vlastenecká válka válkou cizí.

Jak mohl takto poplivat své předky?

Putin teď buduje takové vztahy se všemi postsovětskými republikami.

Normálně vydělávejte a na společných projektech se budeme podílet, ale žít už nikoho nebudeme.

Chcete, aby vaše obyvatelstvo
mělo důstojnější život?

Jsme připraveni pomoci, integrujte se s Ruskem.

A ta integrace s Ruskem je prostě nezbytná.

Jen si to vezměte. Ty národní „elity“ si to vše rozdělily na státečky bez suverenity.

Rusko má leteckou jednotku,
která obsluhuje prezidentské lety.

To je drahé potěšení,
a proč si to může dovolit?

Protože kompetence, kterými disponuje Rusko jako stát,
mu umožňují platit si takovou leteckou jednotku.

Někdo využívá letadla, takříkajíc charterová a někdo
z prezidentů používá obyčejná linková letadla.

Koupí si první třídu a letí.

To je přece neporovnatelné.

Jenže nároky na aparát, suverenita...

Stát je drahá záležitost,
je to velice drahá záležitost.

A třeba při tom problému s koronavirem mnohé státy nebyly schopny odvézt své občany
a tak žádaly o pomoc třeba Rusko,
které je odvezlo místo nich.

A proč nemohly? Protože nemají dost zdrojů,
což jim neumožňuje udělat to a udělat ono.

Všechno to rozmělnili. A teď si představte tu sílu,
kdyby to všechno fungovalo v jednotném státě.

Tak by všechny ty kompetence,
přičemž v ještě širším objemu,
v daleko větším objemu a kvalitě byly dostupné veškerému obyvatelstvu.

A když Alexandr Grigorjevič odmítá integraci s Ruskem,
tak tím připravuje své obyvatelstvo o důstojný život,
alespoň na té úrovni, jakou je schopno zajistit Rusko v jeho současném, aktuálním stavu.

Ale Rusko je teď ekonomicky i politicky silnější subjekt než bylo v devadesátých letech.

A za těchto podmínek je Rusko schopné zajistit všem daleko širší možnosti,
a vstupovat je třeba

za rovnoprávných podmínek.

Opakuji, že jak za cara, tak i za Stalina se regiony podílely na jednotném ekonomickém životě
ale na živobytí si vydělávaly samy.

Takže si v regionech
dokázali nalézt práci.

A byly tu i státní projekty, na jejichž základě
se cíleně rozvíjely ty či ony regiony,
kam se vkládaly prostředky navíc,

poskytovaly se jim kádry.

Vždyť kolik ruských inženýrů se rozjelo do všech stran, aby pozvedli národy na okraji státu?

Se vším se jim pomáhalo, a oni mohli budovat. A co udělal Chruščov?

Provedl jednoduchou věc.

Převedl regiony ze samofinancování

na dotace z federálního rozpočtu,

tedy přesněji ze svazového rozpočtu.

A bylo vymalováno, spustilo to parazitování

národních „elit“: „Není důležité, jak já pracuji.

Není důležité, jak to tu bude vypadat,

protože díky národnostní

politice uplatňované v SSSR

se v mé republice i tak bude

žít lépe než v Rusku (RSFSR).

Rusko vydělává dolary, ropné dolary,

za které se importuje zboží...“

Ale o tom v podstatě pojednává naše práce Západ

a SSSR, jak ve skutečnosti probíhala „studená válka“.

Ve výsledku bylo

v první kategorii zajišťováno...

Oj, na nulové kategorii, té vyšší, to byla západní Ukrajina, kde bylo zapotřebí pěstovat banderovštinu.

V první kategorii byly zajišťovány pobaltské republiky, Moskva a Petrohrad/Leningrad a hlavní města svazových republik,

ve druhé kategorii všechny republiky.

A Rusko, které ty zdroje vydělalo? „Když něco zbyde, tak vám něco málo přenecháme!“

A tady máte ten neustálý

deficit, ve všem.

Přijedeš do svazové republiky, a tam to všechno najdeš na policích jejich obchodů.

A takto také budovali základnu pro budoucí

rozčlenění SSSR na národní státy bez suverenity.

O. Henry napsal pěknou

knihu Zelí a králové.

Chodí bosky, ale zato s cylindrem

na hlavě! Hlava státu.

Národním „elitám“ je budoucnost jejich národů vřele ukradená. Všem!

Cožpak si Ševarnadze dělal starosti s tím,

jakou válku vyvolá ta „samostatnost“ v Gruzii?

Když on se tak chtěl stát tím

malým carem Gruzie.

A že přitom rozvrátí Rusko? To mu bylo úplně jedno: „A co je mi do Ruska?

Stejně je příliš velké. Američané ho chtějí zlikvidovat, tak jim s tím pomůžu.

Oni mi za to slíbili, že mě

udělají malým carem Gruzie.

Gruzie se vykoupala v krvi

a i teď tře bídu s nouzí.

Národní „elity“ nikdy život národa nezajímá.

Starají se jen o to, jak co nejlépe ten národ okrádat.

A pod jakou to bude probíhat ideologickou rouškou, si už vymyslí.

Alexandr Grigorjevič si takovou roušku zvolil, tedy nezvolil, oni ho do toho marxistického projektu zakomponovali.

A podívejte se, co teď dělá. Marginalizuje Bělorusko podle ukrajinského vzoru.

Pěstuje si tam své vlastní „svidomé“ Bělorysy, napomáhá tomu všemu.

Likviduje i ty kompetence, kterými ten stát ještě disponoval.

I když je to projektově zkonstruovaný stát, tak je to stejně částečně stát.

Stejně jako ty kompetence na Ukrajině likvidovali Juščenko, Janukovič, Kučma a Kravčuk.

Kompetence, co umožňovaly státu přežívat,

tak to teď dělá Lukašenko.

Cílevědomě ten stát podrývá.

A že pro to udělali více? Také ten jejich stát byl daleko větší - 40 miliónů v porovnání s 8-10.

Čtyřikrát větší.

Proto Lukašenko postupuje pomaleji.

Takže myslet si, že Lukašenko bude reálně směřovat k integraci Ruska a Běloruska

a myslet na prospěch

běloruského národa, je...

...nu mírně řečeno, naivní omyl,

zcela naivní omyl.

A ještě jedna zajímavá věc. Nedávno tam přece byl Pompeo a setkal se s Lukašenkem.

Vyčetl někdo, co Pompeo

vzkázal touto svou návštěvou?

Byl to jednoduchý vzkaz:

„Dnes je situace taková, že potřebujeme

předvídatelnost řízení a stabilitu objektů řízení

a Lukašenko je nestabilní,

nepředvídatelný, neovladatelný.

Hej hola! Běloruské elity! Hledejte někoho

předvídatelného a my vám s tím pomůžeme!“

To je v podstatě všechno. Nu, není to všechno, ale to by bylo na dlouhé lokte.

Všechno, je to potvrzováno

fakty, čísla a tak dále.

Další otázka je od Alexeje.

V USA promítali film o Majdanu s obviněními

na adresu Obamy a Bidena.

Jaké následky uvnitř

Ukrajiny můžeme očekávat?

Dá se to chápat jako pokyn Donbasu, aby rozšířil svou zákonnou státnost na území celé Ukrajiny?

V žádném případě. Zde ani

vzdáleně nejde o Donbas.

Je to střet v úzkém kruhu, součást těch šarvátek

mezi státní a globální elitou v USA a ve světě.

Státní elity je třeba se usilovně zbavovat, provádět její čistku.

A že kyjevská banda... Že na Zelenského hodlají hodit všechny dluhy, všechny problémy,

tj. to nejproblémovější období, za kterého se zhroutí stát, státnost Ukrajiny, je již zcela očividné.

To nám ovšem nevyhovuje, protože oni to hodlají udělat prostřednictvím velkého krveprolití,

a my nechceme žádné krveprolévání

na Ukrajině, vůbec žádné.

Zlikvidovat banderovce, všechnu tu „svidomou“ pakáž, to je bezesporu potřeba.

Dokud bude po jakémkoliv kousku Ukrajiny kráčet banderovec, tak tam mír nebude.

A ten terorismus se přenesení i do Ruska,

to je třeba si uvědomovat.

Obzvláště, když někdo rozumuje, že by se

od Ukrajiny mělo něco oddělit. Nic nesmíte oddělit.
A proč bychom se vůbec měli vzdávat ruského území? “Kemskaža volost’? Jen si ji vezměte.”
Prý Halič nebyla součástí Ruského impéria,
ale součástí ruských zemí přece byla.
A impérium území přidává, nerozdává. Stalin
v podstatě postupoval správně, když zabral Halič.
On potřeboval ukončit ten nelidský banderovský experiment prováděný s lidmi,
při kterém z těch lidí programově vyráběli Ukrajince, ve smyslu marginality.
Nechci tím říci, že být Ukrajincem samo o sobě je špatné, to ne.
Když v Rakousku-Uhersku vybírali, jak nazvou to nové etnikum, které začali pěstovat na svém území,
tak prostě jen z latiny přeložili
slovo marginal (okrajový).
Potřebovali vyrobit skupinu
odloučenou z ruského světa.
Přestože to stále byli Rusové, tak měli Rusy nenávidět více než kdo jiný
a být připraveni je zabít
všemi možnými způsoby.
Proto zvolili takový název, neboť Rusko mělo velké množství okrajových území.
Finsko bylo také takovou „Okrajinou“,
stejně jako Sibiř. Proč na to stále zapomínají?
Jen proto, že si to Ukrajina privatizovala jako svou státní značku, ten název?
Rusko mělo takových „Okrajín“,
kam se podíváte.
A opakují, že pro tento projekt...
Když vymýšleli jak ten národ
marginalizovat, tak si řekli:
„Marginal latinsky může být Ukrajinec rusky.“
A hotovo a dále tomu už jen potřebovali vštípit pozitivní dojem,
a do celé té věci zakomponovat banderovštinu
a hotovo. A na tom také pracovali.
Takže podstata té šarvátky je následující.
Je zapotřebí se vypořádat se státní elitou,
která v USA bojuje s globalisty a Trumpem.
Ale zároveň s tím,
jak bude rozdracena tato „elita“
a bude provedena čistka kyjevské bandy v osobě Zelenského and Company,
vynasnažit se předat toto řízení západní Evropě. Tedy neřídit přímo, ale...
Jak bych to vyjádřil? Zprostředkovaně přes západní Evropu.
A to je také ten důvod, proč je
nyní nefunkční Normandský formát.
Oni čekají, kdy ten okamžik přijde, aby tam vstoupili
a to území ovládli. Jenže čas jim utíká.
Už kolikrát jsem říkal, že globální
proces je jako jednosměrka.
Jestliže minete potřebnou křižovatku nebo určité místo, tak se zpátky vrátit nedokážete
a tím spíše ne v předchozí kvalitě.
Do budoucnosti kráčíte přímo a minulost zůstává za vámi, a pokud se budete chtít vrátit
a vyřešit nějaký úkol, tak se střetnete již se zcela novou realitou.
A oni zatím pozdrželi ten projekt, aby se zmocnili řízení Ukrajiny, vyloučili z něj Rusko,
v podobě Normandského formátu.
Jenže čím více to zdržují, tím více se jim vzdaluje ta možnost zmocnit se řízení Ukrajiny.

A bude tedy nutné před tím, než Donbas začne rozšiřovat svou státní moc na celé zbylé území Ukrajiny, vyřešit si tu otázku s Evropou, s Normandským formátem, aby tomu nebránil.

Zatím, jak vidíte, je pro ně jedinou smluvní stranou a jediným státním subjektem kyjevská fašistická banda, ta „svidomá“.

Otázka od Sergeje, který prosí vysvětlit tu situaci okolo Idlibu.

Proč začal Erdogan tak hysterčit?

Nechte kolegu Erdogana jednat a dá-li Bůh, tak už za života našeho pokolení se Anatolský federální okruh stane součástí Ruska.

Proč Erdogan tak hysterčí? Erdogan je neustále v Zugzwangu (nucen dělat nevýhodné tahy).

Nemá možnost

jak postupovat jinak.

A když jedná, jak jedná, tak se jeho postavení jen dále zhoršuje.

Takže co tu máme?

Máme tu údajného spojence Turecko v boji s ISIL a dalšími teroristickými skupinami.

V tomto ohledu Turecko stojí proti Íránu, ze kterého je v plánu udělat centrum koncentrace řízení, který měl Turecko jako podporovatele světového terorismu smést hned po ISIL.

Napřed měl ISIL destabilizovat Turecko,

a potom měl nastoupit Írán a všude budovat ten normální, správný islámský chalífát,

s tím správným islámem,

a to i na evropském území.

Jenže co na papíře rovinka,

v praxi samá roklinka.

A Írán prostě nedokázal... Je takový vtip: „Nedokázala jsem to...“

A Írán prostě nedokázal vyřešit ani jeden vytyčený úkol

na své cestě stát se centrem koncentrace řízení.

Írán měl v osmdesátých letech

převálcovat Irák a nedokázal to.

A tak jim v prvních letech 21. století,

kdy už je všude tlačila bota, nezbylo,

než aby ten Irák převálcovala sjednocená evropská a mezinárodní koalice.

Írán měl ubránit státnost Sýrie, státnost ostatních a vytlačit ISIL a zase to nedokázal.

Protože americká státní elita přestala hrát

na přihrávky a ISIL se začal skutečně bránit.

A opakují, že ISIL a všechny ty teroristické skupiny v Sýrii

nejdou nic jiného než nepravidelná armáda USA,

stojí za nimi veškerá moc státu USA.

Všech těch 800 základen ve světě,

celý ten souhrnný potenciál Západu.

To nemohl Írán zvládnout, protože konceptuální základ jejich vzájemného boje je jeden a tentýž.

Rusko tomu čelit dokáže, protože se opíráme o jiný konceptuální základ. Pro nás je to zcela jiná válka.

Což se mimochodem právě mnohým nelíbí, oni by chtěli, abychom hráli podle stejných pravidel.

A co mělo Rusko podle těch

jejich pravidel udělat?

Porazit ISIL a stáhnout se. Nechat Írán slíznout všechnu smetanu. A Írán by byl na koni.

A toho se také Írán neustále snaží dosáhnout, prostě prohlásit: „To my jsme tady v tom regionu bossové!“

Jenže se jim to daří stále méně a méně,
a to z jednoho jednoduchého důvodu.

Faktor Ruska jim neumožňuje
zdolat tu...

...překážku.

A proč globalisté souhlasili s tím,
že Rusko může zlikvidovat ISIL?

Souhlasili s tím proto, že si Írán nedokázal poradit s ISIL, za kterým, znovu opakuji, stojí USA.

Zapotřebí byla třetí síla

a tou třetí silou se stalo Rusko.

Počítali s tím, že si v Sýrii naběhneme stejně jako
v Afghánistánu a přenecháme své vítězství Íránu.

Náš stát se díky tomu rozsype

na státečky bez suverenity

a Írán se tam stane centrem

koncentrace řízení.

Mezitím zesílí vlna migrace do Evropy,

kteřá smete tamní státy.

Přijde Írán, všude ustaví světový islámský chalífát a vše proběhne podle plánu, jen připomenu, že i
včetně brexitu.

A Turecko se neustále pokoušelo

hrát svou vlastní hru.

Vzpomínáte, jak naše vojenská letadla likvidovala celé konvoje ISILovců?

Konvoje převážející ropu, kterou takto

dopravovali do Turecka a vydělávali na tom.

Dodávali to tam potrubím i prostřednictvím těch konvojů s cisternami.

A jak Erdogan vyváděl: „Já to ubráním,

já si s Ruskem budu dělat, co budu chtít...“

Vybombardovali jsme je, přerušili to jejich putování a on tomu zabránit nedokázal.

On nemůže dělat nic, jen ramena.

A proč dělá ramena? Proč on vždy...

Já se dotknu i jeho osobně. Neexistuje žádná ničemnost,

kteřou by nebyl schopen použít proti Rusku.

On nepovažuje Rusko

za subjekt globální politiky.

To je mimochodem chyba všech těch národních „elit“ postsovětských států, nebo takových států jako
je Turecko.

Oni nepovažují Rusko za subjekt globální

politiky a poslouchat Macrona se neobtěžují.

Ať už je Macron jakýkoliv, tak globalistům se

v mnohé povedlo zmocnit se jeho řízení.

Podotýkám, že v mnohém,

ne ve všem!

A proto teď Macron říká, že s Ruskem je třeba určitým způsobem spolupracovat:

„Neboť jak se ukazuje, vůbec jsme nepochopili,

v čem spočívá ten zdrojový potenciál stability Ruska.

A dokud na to nepřijdeme, potřebujeme, aby Rusko

za nás řešilo naše úkoly stabilizace situace ve světě
a zároveň tak vyčerpávalo své zdroje. My se zatím zorientujeme, a potom ho dorazíme.“
Jak to měl Západ vždy s Ruskem v plánu.
Jen si vzpomeňte na Velkou vlasteneckou válku, 2. světovou válku:
„Jen Rusko hezky poraz Hitlera,
poraz Japonsko
a my tě za to potom vybombardujeme jadernými bombami
a převálcujeme válkou, operace Nemyslitelná (Unthinkable).
Nedělejme si žádné iluze o svých partnerech, oni byli vždy stejní.
Jenže světonázor a rozhled provinciálních politiků, takových jako je Lukašenko, Zelenskij
a další hlavy postsovětského prostoru,
s výjimkou jednoho, ale neřeknu kterého,
abych mu nepůsobil zbytečné problémy.
Ukázalo se, že je to syn hodný svého otce.
To je jediná náповěda.
Takže oni nevnímají Rusko jako globální subjekt globální politiky
a všichni se pospíchají
integrovat s Evropou a tak dále.
Vidí, že se ta evropská
eurointegrační loď potápí,
ale stihnout naskočit na tu potápějící se loď a utonout společně s ní,
je svatý sen všech těchto
eurointegrátorů a provinciálů.
Proč to tak je? Protože si myslí, že uvnitř Ruska zvítězí spiknutí proti Rusku a Putinovi.
Oni sami jsou prodejnými „elitami“ a tak mají styky se stejnými prodejnými „elitami“.
Proč se Lukašenko neustále tak chová?
Protože je v kontaktu s takovými „elitami“
a vede byznys s takovými „elitami“,
které plánují a všemožně se snaží
dotáhnout ten vleklý státní převrat.
Vleklý je proto, že se Putinovi povedlo roztáhnout ho v čase.
Proto jsou jednotlivé segmenty tohoto převratu eliminovány postupně každý ve svém čase.
Neboť kdyby se to realizovalo
všechno v jednom okamžiku...
Jen si to představte: ta penzijní reforma, snížení sociálních dávek,
zvýšení pokut za dopravní přestupky,
ta kauza Sít, byla toho spousta.
Kdyby se to stalo všechno najednou,
tak by stát explodoval.
Ale Putin to dokázal roztáhnout v čase,
a každý úkol řeší samostatně.
A ve výsledku nepřátelé Ruska... Ať se snaží Vysoká škola ekonomiky rozvířovat tu kauzu Sít, jak
chce,
ať na to vynakládá jakékoliv úsilí, tak se jim nepovede Rusko destabilizovat a provést státní převrat.
Nepovede se jim to, za to oni sami všichni pěkně vyplavou na povrch.
A Lukašenko si také myslí, že Putin tam už nebude dlouho, že odejde a všechno bude jako dřív.
A Rusko se zase stane surovinovým přívěškem pro americkou státní elitu.
No a Erdogan si myslí to samé, podceňuje Putina
a myslí, že tu Rusko nebude navždy.
On chce teď vyzískat určitý prospěch
ze spolupráce s Ruskem,

a potom vyřešit svůj úkol spočívající
ve vybudování neoosmanské říše.

To je to, co chce, to proto vlezl do Libye,
kvůli svému projektu neoosmanské říše.

On si neuvědomuje,
že na to nemá dost zdrojů.

Částečně si to uvědomuje, proto potřebuje využívat zdrojové možnosti Ruska,
ale má za to, že Rusko odejde, a jeho zdroje mu pak postačí.

Jenže nevystačí, nebude jich mít dost a nyní se Erdogan opět dostal do velice pikantní situace.
Takže, co... Připomenu, že ty události vedoucí k současné Erdoganově hysterii začaly ještě před
Silvestrem.

Jak asi víte, tak byla
uzavřena v Soči dohoda,

na základě které se Erdogan zavázal vyřešit ten problém s teroristy v oblasti Idlibu.
Zavázal se, že to udělá.

On může z tribuny vykládat, co chce, ale Putin mu stejně tenhle jeho závazek připomene:

„Ty ses zavázal, že to uděláš,
a proto se podle toho chovej...“

Zavázal se k tomu, protože si řekl: „To přece nebude problém,
já teď mám problémy v Libyi, kam jsem vlezl a mám tam málo zdrojů, potřebuji tam více svalové
hmoty.“

Bojovníků, kteří by na straně teroristické
organizace pod názvem Vláda národní jednoty,
která mimochodem bojuje s Haftarovou stranou konfliktu uznanou v OSN,
tedy s libyjskou domobranou...

Zatímco Vláda národní jednoty je teroristickou skupinou řízenou a zásobovanou Západem,
podporovanou tureckými bodáky,
je Haftar místní člověk.

A jestliže přijímá pomoc od Ruska,
vojenskou, technologickou i poradce,

tak to vůbec neznamena,
že je sám Haftar na straně Ruska.

Přece dobře víme, že Haftar je
absolutně západní politik.

On tam vyrostl, vychovali si ho tam a je tedy orientován tam.

Jenže je nutné vyřešit ten problém terorismu
v Libyi? Je to nutné, proto pracujeme s Haftarem.

Je nutné udělat v Libyi
pořádek? Je!

A on objektivně není terorista, na rozdíl
od té Vlády národní jednoty to není terorista.

A Erdogan pracuje jen s teroristy, takže si řekl:

„Já to Putinovi slíbím, to přece nebude problém.

Já vezmu ty ISILovce ze Sýrie, posadím je do letadel a přesunu je do Libye.“

Jenže tam jim uchystali pěkné uvítání.

Celý ten konvoj zlikvidovali tak,
že na živu zůstali jen čtyři lidé.

Zaútočili na letiště, kde to odneslo spoustu
tureckých důstojníků. A kdy ty útoky podnikli?

Ve chvíli, kdy se Turecko rozhodlo vstoupit do Libye oficiálně.

A kde se tam vzali ti mrtví turečtí důstojníci na tom letišti, v tom školicím středisku?

Byli tam nelegálně, ještě před oficiálním rozhodnutím tureckého parlamentu, že tam Turecko bude zasahovat.

Dali jim tedy okamžitě najevo: „Když je sem pošlete, tak dopadnou takto“, s plnou parádou jim to předvedli.

Takže je tam hezky uvítali, začali je likvidovat, a potom to Haftar vyřešil jednoduše, když řekl:

„Proč bychom se s těmi bandity měli vypořádávat tady u nás?

Jsou to turečtí bandité, ať si to s nimi vyřídí tam u nich.“ A co prohlásili?

„Jestli tu s nimi přistane byť i jen jedno další letadlo, tak ho sestřelíme a bude nám ukradené, co začnete vykřikovat o terorismu.“

Jen si to představte, turecká letadla s tureckými posádkami letí s ISILovci, a když se tam přiblíží, tak jsou sestřelena a padají.

Chápete to? Tak zaprvé by tak okamžitě bylo vyřízeno asi 300 ISILovců, ihned, a nebylo by nutné s nimi bojovat na zemi. Za druhé by to Turci museli okamžitě vysvětlovat.

Letadla budou zničena, posádky zahynou, to znamená velmi mnoho problémů.

Takže se ten přesun okamžitě zastavil.

No ano, můžeš něco prohlašovat, ale politicky to nic neřeší.

Vyvolalo by to uvnitř Turecka takové problémy, že by jim z toho bylo horko.

A tak se ten přesun zastavil.

Haftar si tak vyřešil vlastní problém, ale zato zajistil pěkný hlavobol Erdoganovi.

Vždyť co znamená takový přesun bojovníků?

Oni jsou roztroušeni po určitém území a kvůli přesunu je musíte napřed někde zkoncentrovat.

Musíte je zkoncentrovat. Oni je zkoncentrovali a ten přesun se zastavil.

A je tu problém to vysvětlit a vyřešit.

Vrátit se už nemohou, protože syrská armáda ta území, ze kterých se ISILovci stáhli, obsadila a na turecké území je také pustit nelze, protože by to tam destabilizovali.

Je třeba to s nimi vyřešit na místě. Jenže jak?

Ten konflikt se rozhořel do takové míry, že zahynulo několik tureckých důstojníků, kteří byli ve styku s ISILovci.

Nu, chlapíci jsou to horkokrevní, dojde na slovní přestřelku...

Za jedněmi stojí velké Turecko a druzí nemají co ztratit: „Jdi se bodnout.

Dávali jste nám zbraně a tak to bude dál, z toho se nevykroutíte!“ A zastřelili je.

Když ne oni, tak jim ty zbraně přivezou jiní. Ti se s tím nepárají.

Erdogan je za to samozřejmě potřeboval potrestat, ty ISILovce, kteří si dovolili vztáhnout ruku

na turecké důstojníky.

Takže je ztrestali svým
letectvem a dělostřelectvem.

Jenže to je problém, protože to znamená válku mezi těmito teroristy...

...a Tureckem.

Takže k problémům s Kurdy přibudou
ještě problémy s ISILovci.

A těch, kteří jim k tomu dodají zbraně
a budou je sponzorovat, je dost a dost.

Jak se z takové situace dostat?

Je nutné jim namluvit, že to nebylo turecké dělostřelectvo, že bylo syrské.

To nebyla naše letadla, která vás bombardovala a ostřelovala raketami, to byla ruská letadla.

Musíte se otočit na druhou stranu,
aby se vyostřil konflikt výslovně s Ruskem.

Jenže ti ISILovci a všichni ti teroristi jsou jen svalovou hmotou.

Je nutné je vybavit tanky, děly a tak dále,
a tak se na cestu vydaly turecké konvoje.

Ale my přece víme, že se jedná o ISILovské konvoje.

Takže ten konvoj zlikvidovali a informují Turky:

„Zlikvidovali jsme konvoj ISILovců v zóně vaší odpovědnosti. Jděte si tam udělat pořádek.

To je přece váš úkol
vypořádat se s teroristy.“

Takže Turky informují, že byli zlikvidováni ISILovci, jenže oni vědí,
že reálně se jednalo o jejich vlastní vojenský konvoj, tak co s tím?

Oni přece nemohou říci,

že reálně jsou na straně teroristů,

že podporují teroristy ze všech sil, že je zásobují těžkými zbraněmi a podporují ze vzduchu.

A takto se to všechno dále vyvíjelo,

a jaká tedy vznikla situace?

Jak na to musela reagovat naše diplomacie,

a jak to všechno dále pokračuje.

Naši vojáci informují Turky:

„My jsme zaznamenali případ,

že obrněná technika ISILovců měla na sobě značky turecké armády.

Zaznamenáme to jednou, podruhé a potřetí je zlikvidujeme. Je to váš problém.

Že tam máte své turecké důstojníky? To máte

ve své armádě spící ISILovské buňky?

Vypořádejte se s tím.“ Další krok.

„Zaznamenáváme,

že se objevilo ISILovské letectvo

a z nějakého důvodu má na sobě

znaky tureckého letectva.

Takže jsme několik takových letadel sestřelili. To byla vaše letadla?

Tak to si budete muset udělat pořádek s těmi
spícími ISILovskými buňkami ve své armádě.“

Takže jakákoliv obrněná nebo letecká technika Turecka... Oni teď stojí na hraně,

bude zákonně likvidována, protože se bude jednat

o obrněnou techniku a letectvo teroristických skupin.

A co znamená tato jejich likvidace?

Jít do otevřené války s Ruskem

a navíc na straně teroristů?

To pro Erdogana znamená katastrofu,
jednoduše katastrofu.

A následovat bude
katastrofa uvnitř státu.

On už tak využívá armádu k podpoře teroristů
ve válce proti zákonné syrské vládě.

Ale to znamená, že ta armáda má ztráty z boje
na straně teroristů. To je další katastrofa.

A Erdogan je teď v situaci, že ať podnikne jakýkoliv krok, jeho postavení se bude neustále zhoršovat.
A vyvodit si z toho ten správný závěr a změnit koncepci řízení on jednoduše není schopný,
není toho schopen.

Proto můžeme kolegovi Erdoganovi jen popřát další „úspěchy“,
i když je nám samozřejmě líto našich vojáků, kteří padli v Sýrii,
kteří v důsledku takovýchto

Erdoganových hrátek...

Když potřeboval teroristy,
ISILovce poštvat na Syřany...

Vždyť ohlášeno bylo, že útok bude veden proti seskupením teroristů
a z nějakého důvodu zasáhl přesně místo,

kde pracovali koordinační důstojníci turecké armády a instruktoři turecké armády
v sestavě těch teroristických skupin.

Taková je tam teď situace. Přejme
Erdoganovi další takové „úspěchy“.

Turecké tahy jsou vedeny
v Zugzwangu.

To byla poslední otázka,
ale ještě jednou připomenu,

že jste začal s oznámením o zveřejnění naší nové práce Úvod do analytiky.

Připomenu, že je zveřejněna na našem webu,
odkud si ji můžete stáhnout a přečíst.

Odkaz na ni bude uveden také
v našich sociálních sítích.

Nu což, nezbývá mi,
než se s vámi rozloučit.

Víte, k těm otázkám, které jsme dnes probírali, nebylo zdaleka řečeno vše,
neboť žádný analytik, žádný guru vám nedokáže poskytnout natolik ucelený pohled na věc,
jaký můžete získat sami, když si

osvojíte analytické návyky.

Stanete-li se konceptuálně mocnými.

Budete-li vědět, jak jsou řízeny složité sociální supersystémy
a proměníte se v těchto systémech

z objektu řízení v subjekt řízení.

Potom se z trávy na válečném poli proměníte
v aktivního, schopného vojáka.

To všechno dokážete pouze v případě, že si osvojíte znalosti o řízení složitých sociálních
supersystémů.

Znalosti, které jsou vyloženy v tlustých knihách vnitřního prediktoru SSSR zveřejněných do června
2018.

Knihy Fondu konceptuálních technologií vám do určité míry také mohou být nápomocny ve vašem
porozumění.

Úvod do analytiky byl zveřejněn, takže čtete. Je to tam popsáno velice jednoduše i s mnoha

ilustracemi.

Nejen k příkladům popisujícím dynamiku procesu řízení, ale i v podobě grafického materiálu. Je to dost zajímavé. Čtěte, stávejte se konceptuálně mocnými. Braňte zájmy své i své rodiny.

Přeji vám mírové nebe

nad hlavou. Do příštích setkání.

Knihy vnitřního prediktoru SSSR v češtině i slovenštině naleznete na www.leva-net.webnode.cz, www.dotu.ru nebo můžete zakoupit v knižní podobě na KSBPRESS.cz

K dispozici je i web na výuku KSB a DVTR <https://konceptual.eu/>